

som nu findes i § 2. Det har dog ikke dristet sig dertil, men har ment i Stedet for at burde søge at give Indenrigsministeren en Bemyndtgelse til, forsaavidt det senere fandtes nødvendigt at optage endnu flere Bænde under Paragrafens Forfkrift, da at kunne bestemme dette ved administrativ Foranstaltning. Det har i saa Henseende glædet mig at høre nogle af de Udtalelser, der ere faldne i Dag, hvorefter ærede Medlemmer kunde ønske, at en stor Del af de her hen hørende Detailbestemmelser, i Stedet for at optages i en Lov, bleve slaæede fast ved en Vedtægt. Ved Flertallets Forslag under Nr. 5 til § 2 gjøres der nemlig i alt Fald et lille Skridt hen i den Retning, og jeg haaber saaledes, at ærede Medlemmer ville finde, at Forslaget under Nr. 5 til dels tilfredsstiller den af dem udtalte Anskuelse. — De to Ændringsforslag, under Nr. 1 og Nr. 4 gaa, som den ærede Formand bemærkede, ud paa rene Redaktionsændringer. Til Lovforslagets tre sidste Paragrafer har Udvalgets Flertal derhos ikke fundet Anledning til at stille noget Ændringsforslag, men tilraader at vedtage dem, som de foreligge, og jeg skal derfor hermed slutte, idet jeg paany anbefaler Flertallets Ændringer.

Brinck-Seidelin: Med Hensyn til de af mig under Nr. 3 og 6 stillede Ændringsforslag om at lade §§ 1 og 2 udgaa af Lovforslaget kan jeg ganske henholde mig til de Betragtninger, som jeg i Betænkningen særlig har knyttet til disse tvende Paragrafer. Jeg skal derfor kun tillade mig nogle Berigtigelser med Hensyn til det af Flertallet i Udvalget Anførte. — I et af mine tidligere Foredrag paaviste jeg allerede, at det maatte bero paa en fuldstændig Misforstaaelse fra det ærede Flertals Side, naar det i Betænkningen har udtalt, at Brugten af Slynderfjorvaad efter Lovens af 29de December 1857 var forbudt i de laasede Bænde. Dette er ikke Tilfældet; Lovens af 1857, indeholder ikke et Ord derom. Den indeholder ganske vist i sin § 19 et meget

strengt Forbud, men det var et Forbud imod Alalevaadfiskeri, et Forbud, der endog var saa strengt, at man ikke en Gang maatte færdes med et saadant Vaad i en Vaad eller opstille det til Lørring ved Stranden. Altsaa: Lovens af 29de December 1857 indeholdt ikke et Ord, der gif ud paa at forbyde Brugten af Slynderfjorvaad i de da freitagne, laasede Bænde. Men deraf fremgaar, tror jeg, klart, som tidligere af mig anført, at saadanne Vaad heller ikke kunne gjøres Skade. — Det ærede Flertal har endvidere i Betænkningen udtalt den Mening, at Fiskeriet skulde være i Afstagnende i Limfjorden. Dette har jeg imidlertid allerede tidligere belyst, og jeg behøver altsaa ikke at komme nærmere ind derpaa. — Det ærede Flertal har ligeledes ment, at Slynderfjorvaadfiskeriet fortrængte Redgarnsfiskeriet. Dertil skal jeg kun bemærke, at Beretningerne fra Kontroløren for Limfjordsfiskeriet slet ikke konstaterer noget Saadant. Overimod vil man, naar man f. Ex. efterser Beretningen for 1866—67 og for 1869—70, finde, at Udbyttet af Redgarnsfiskeriet i 1866—67 udgjorde 8,866 Ald., medens det i 1869—70 udgjorde 10,949 Ald., hvad der ikke vidner om, at det er blevet fortrængt, men overimod om, at det er i Fremgang, siden der er blevet givet fuldstændig Fiskefrihed med Hensyn til Slynderfjorvaad. — I det Hele taget staar efter min Formening Slynderbestandens Tiltag og Afstagen i Limfjorden slet ikke i Forbindelse med Fiskeriet i Limfjorden, men den beror ligesom paa Naturforholdene, idet Limfjorden er aaben i begge Enden, er aaben til to forskellige Hav, saaledes at der ofte findes en meget stærk Strømgang Sted gennem Fjorden, hvortil kommer, at den langt overveiende Del af Slynderbestanden slet ikke yngler i Limfjorden, men vandrer derind fra Havet. — Den „grundige Undersøgelse“, der skal have fundet Sted med Hensyn til det foreliggende Lovforslag, ligesom ogsaa den Enstemmighed, der skal være tilstede iblandt Fiskeribefolkningen oppe ved Limfjorden, har jeg allerede belyst i mine tidligere